
I Konferencja Rejonów Uprzemysławianych.

Notatki Płockie 10/2-32, 46-47

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z OBRAD KONFERENCJI SPRAWOZDAWCZO-WYBORCZEJ KOMITETU MIASTA I POWIATU PZPR W PŁOCKU

XI Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza Płockiej Organizacji Partyjnej odbyła się dnia 22 listopada 1964 r. Uczestniczyło w niej 212 delegatów z miasta i powiatu reprezentujących ponad 8 tys. członków i kandydatów oraz zaproszeni goście. Na konferencję przybyli: członek KC PZPR i I Sekretarz Warszawskiego Komitetu Wojewódzkiego tow. Marian Jaworski, minister przemysłu chemicznego Antoni Radliński, minister oświaty Waclaw Tułodziecki, Kierownik Wydziału Organizacyjnego WKW Antoni Opalski i Przewodniczący Zarządu Wojewódzkiego ZMS Józef Kowtun. Udział w Konferencji wzięli również: Prezes Wojewódzkiego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego poseł Tadeusz Gierzyński, Prezes Powiatowego Komitetu SD w Płocku Jerzy Ginter i Prezes Powiatowego Komitetu ZSL Jerzy Beździek.

W zagajeniu do dyskusji członek Egzekutywy WKW i I Sekretarz KMiP PZPR w Płocku tow. Igor Łopatyński główną uwagę skoncentrował na społeczno-politycznej treści życia, na określenie postawy aktywisty i omówienie stosunków między ludźmi. „Płock dzisiaj jak magnes przyciąga zewsząd ludzi. Pytanie — jak ich przyjmujemy, z czym oni do nas przychodzą? Jakie zmiany w postawie tysięcy osób wywołuje rewolucja przemysłowa? Dlaczego nie wszyscy, nie całe półtora tysiąca płockich inżynierów i techników sprawdza swą wartość w działalności społeczno-politycznej?”

Mówił również tow. Igor Łopatyński o niewykorzystaniu całej mocy produkcyjnej w niedanym zakładzie pracy.

Dyskutanci rzeczowo i ze znanstwem poruszali cały wachlarz zagadnień związanych za-

równy z gospodarką w przedsiębiorstwach jak i na wsi płockiej.

Na temat różnomiernego rozwoju miasta i przemysłu mówił przewodniczący Prezydium MRN tow. Henryk Białczyński, podkreślając z naciskiem konieczność skorygowania planów dotyczących rozwoju Płocka.

Minister A. Radliński w swoim przemówieniu scharakteryzował płocką petrochemię na tle ogólniejszej panoramy gospodarczej, w powiązaniu z innymi obiektami wielkiego przemysłu — ropociągami „Przyjaźń”, Błachownią i Toruniem. Petrochemia nie jest więc zakładem, skąd pójda wyłącznie gotowe produkty, lecz raczej półfabrykaty, stanowiące surowiec dla pracy innych fabryk, wzniesionych także nakładem wielu miliardów złotych. Stąd ogromne znaczenie płockiej petrochemii.

Przemówienie wygłosił również członek KC PZPR i I sekretarz WKW tow. Marian Jaworski, oceniając wysoko w imieniu Egzekutywy przygotowania do Konferencji, jej przebieg i dotychczasową działalność płockiej organizacji partyjnej zaznaczając, że w parze ze wzrostem szeregów partyjnych, powinna się rozwijać lepsza praca. Z kolei tow. Marian Jaworski zapoznał delegatów z problemami ostatniego II Plenum KC PZPR.

Delegaci wybrali 45 członków Komitetu Miasta i Powiatu.

Na pierwszym plenarnym posiedzeniu wyłoniono 13-osobową Egzekutywę i Sekretariat I sekretarzem KMiP PZPR w Płocku został ponownie tow. Igor Łopatyński, sekretarzami tow. tow.: Józef Cyzio, Henryk Gołębiowski i Robert Lipowski.

I KONFERENCJA REJONÓW UPRZEMYSŁAWIANYCH

W dniach 4 i 5 listopada 1964 r. odbyła się w Płocku I Konferencja Miast i Powiatów Uprzemysławianych zorganizowana przez redakcję miesięcznika „Gospodarka i Administracja Terenowa” i Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Płocku. W Konferencji wzięli udział przedstawiciele 20 miast i 16-powiatów, na terenie których powstaną największe inwestycje przemysłowe Polski.

W obradach Konferencji uczestniczyli wicepremierzy — Zenon Nowak i Stefan Ignar oraz Szefer Urzędu Rady Ministrów min. Janusz Wieczorek.

Celem konferencji było przedstawienie efektów przeobrażeń, jakie dokonane zostały w związku z podjętym procesem uprzemysłowienia określonych terenów oraz wymiana doświadczeń terenowych związanych z tym procesem. Wymiana doświadczeń miała zdaniem organizatorów, przyczynić się do zwiększenia kompleksowych efektów z uprzemysławiania terenu.

W zagajeniu Konferencji min. Janusz Wieczorek podkreślił, że w miarę powstawania i rozwoju w róż-

nych regionach kraju wielkich zakładów przemysłowych — wielkich nietylko z uwagi na potrzeby gospodarki narodowej naszego kraju, lecz również ze względu na potrzeby innych krajów wchodzących w skład Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej — coraz silniej zaznacza się codzienne współdziałanie rad narodowych z nowym potencjałem gospodarczym, jaki reprezentują zakłady wielkiej industrializacji.

Ważnym jest skorygowanie i zsynchronizowanie gospodarki rad narodowych i gospodarki wielkich zakładów przemysłowych. Gospodarz terenu — rada narodowa i zakład przemysłowy muszą w wielu codziennych i istotnych sprawach, ściśle ze sobą współpracować.

Chodzi o realizację zadań tzw. własnych rady narodowej jak i realizację zadań w trybie koordynacyjnym i to zarówno z samym zakładem przemysłowym jak i innymi jednostkami radom nie podporządkowanymi.

Najważniejszymi problemami, za których realizację jest odpowiedzialna rada narodowa, wynikającymi z uprzemysłowienia regionów min. Wieczorek wymienił:

1. Podstawowym problemem, warunkującym prawidłowy tok realizacji podstawowych inwestycji przemysłowych, a następnie ich późniejszą działalność produkcyjną jest problem zatrudnienia.
2. Związany z zagadnieniem pierwszym jest problem budownictwa mieszkaniowego.
3. Zagadnienie gospodarki komunalnej i usług socjalno-kulturalnych, które w sposób żywy związane jest nie tylko z dziedziną produkcji ale również z warunkami bytu pracowników.
4. Najistotniejszym problemem wynikającym z wpływu uprzemysłowienia na środowisko jest rolnictwo. Z problemem tym wiąże się zadanie rady narodowej opracowania i realizacji programu koncentracji nakładów na mechanizację rolnictwa na gromady najbardziej narażone na odpływ siły roboczej.
 - a) zabezpieczenie rozwoju produkcji warzyw i owoców w rejonie przylegającym do miasta,
 - b) stworzenie warunków dla przenoszenia się robotników w pobliżu zakładu, tak dla zapobieżenia rozdrabnianiu gospodarstw jak i stopniowego ograniczenia dojazdów do pracy.
 - c) współdziałanie z przemysłem i nacisk na usuwanie skutków działalności przemysłu na rolnictwo (zadymianie, zapylenie oraz zmiany stosunkach wodnych).

Podstawą dyskusji uczestników Konferencji był referat Przewodniczącego Prezydium MRN w Płocku, Henryka Białczyńskiego.

Jednym z pierwszych posunięć w związku z lokalizacją Kombinatu było powiększenie obszaru miasta drogą zmiany granic administracyjnych z 3.200 ha do 5.300 ha. Dążeniem było, aby sprawy Kombinatu znalazły się gestii jednego t.j. miejskiego ośrodka administracji terenowej. Prezydium MRN jak również Prezydium WRN mają na uwadze rozwój małych miasteczek w regionie, prowadzą politykę nie dopuszczania do lokalizowania w Płocku nowych dalszych zakładów przemysłowych. Jest natomiast analizowana możliwość zmiany profilu lub korzystanie z surowców względnie energii kombinatu w zakładach kluczowych, terenowych i spółdzielczych w uzgodnieniu z tokiem prac Wojewódz. Pracowni Planu Regionalnego.

Wielka chemia będzie w Płocku dominować. Docelowa wartość produkcji Kombinatu w 1972 r. ma znacznie przekroczyć dzisiejszą wartość produkcji przemysłowej całego województwa warszawskiego. Nie będzie ona jednak jedynym partnerem dla m. Płocka. Rozwinięcie produkcji kombajnów, barek rzecznych, wszechstronny rozwój przemysłu przetwórstwa rolno-spożywczego daje miastu oparcie w kilku podstawowych gałęziach przemysłu i zapewnia jego dalszy rozwój.

Sprawą wymagającą szczególnego rozwiązania stała się sprawa kadr dla potrzeb kombinatu. Prezydium w sposób efektywny rozwiązywało to zagadnienie koordynując sprawy zatrudnienia i kwaterunku. Wprowadzono zasadę, że kombinat i budowlani przy-

dzielają mieszkania jedynie kadry fachowej spróbowanej z dużych odległości. Dało to oszczędność mieszkań w Kombinacie dla rzeczywistych fachowców i spowodowało względną stabilizację w zakładach starych.

Problemy dojazdu do pracy, kwaterunku, szkolnictwa i szkolenia zawodowego były w ciągu budowy kombinatu przedmiotem wnikliwej troski władzy terenowej.

Z inicjatywy Prezydium powstała koordynacja regionalna t.j. Płocka i okolicznych powiatów: gostyńskiego, płońskiego, sierpeckiego i płockiego dla rozwiązania szeregu zagadnień jak zatrudnienie, komunikacja, drogownictwo, handel, usługi, sieć osadniczo-rolna, osadnictwo dojeżdżających chłopo-rolników.

Powstanie kombinatu postawiło przed Miejską Radą Narodową nowy problem w dziedzinie inwestycji i budowy miasta. Założono, że nowa kwatera miejska winna być organicznie związana ze starym miastem.

Z prac nadesłanych na konkurs na zabudowę centrum handlowo-usługowego i kulturalnego wybrano taką, która lokalizuje centrum jako przedłużenie i uzupełnienie centrum starego i umożliwia stopniową jego realizację w organicznej łączności ze starym miastem.

Poza planem perspektywnym i etapowym — miasto opracowuje poprzez Miejską Pracownię Urbanistyczną i Miejską Pracownię Geodezyjną pozostałe plany urbanistyczne.

Miejska Rada Narodowa jest poważnym inwestorem tak inwestycji własnych jak i powierzonych mieszkaniowych, szkolnych, służby zdrowia i in.: MRN jest inwestorem całego budownictwa pozaprzemysłowego Mazowieckich Zakładów Rafineryjnych i Petrochemicznych, Przedsiębiorstwa „Petrobudowy” i innych zakładów kluczowych a od roku 1962 spółdzielczości mieszkaniowej w trybie zastępstwa inwestycyjnego. Dla tych zadań powołano w 1961 r. Miejską Dyрекcję Budowy Osiedli Robotniczych.

Osobnym problemem jest wykonawstwo budowlane. Powierzenie wykonawstwa budownictwa miejskiego temu samemu przedsiębiorstwu, które buduje kombinat powoduje szereg negatywnych skutków:

1. Wykonawstwo ilościowe — gdyż każda koncentracja sił na budowie kombinatu powoduje zmniejszenie czasem wręcz wycofanie kłdry budowlanej,
2. Jakość wykonawstwa miejskiego ze względu na wymagania i tradycje innego standardu w przemyśle.

Omawiając dalej sprawy współdziałania Prezydium z Kombinatem — referent omówił sprawy przyjęcia przez miasto administracji wszystkich budynków, których inwestorem były MZRiP bądź „Petrobudowa” kompleksowe ucieplnienie miasta.

Kończąc obrady I Konferencji Miast i Powiatów Uprzemysławianych, min. J. Wieczorek wyraził przekonanie, że wnioski te dopomogą w przyszłości uniknąć wielu przeszkód w procesie oddziaływania budowy wielkich zakładów przemysłowych na gospodarkę miast, w których będą one lokalizowane.